

Denumire oficială	GEORGE COȘBUC
Categorie	Bust
Localizare	44°26'12.5"N 26°05'21.2"E
	Grădina Cișmigiu(Rotonda Scriitorilor)
	Parc
Edificare	Ioan Gr. Popovici
	Sculptor
Anul realizării	
Anul amplasării	1943
Anul reabilitării	
Cod LMI	B-III-m-B-20036
Cod DGAPMFP	1049
Tip de proprietate	Disp. Primar General nr. 1685/1999
Stare de conservare	bust - murdărie și atac biologic soclu - atac biologic, scurgeri de murdărie;

Descriere tehnică

Dimensiuni: statuie: 0.90 m, soclu: 2,40 m

Material: statuie: marmură de Rușchița, soclu: piatră de Câmpulung

Pe fațada soclului este inscripționat:GH. COȘBUC 1866-1918

Despre autor

Bustul a fost realizat de Ioan Grigore Popovici (1907, Vaslui – 1946, București), sculptor român. A studiat la Școala de Arte și Meserii din Iași, cu Vladimir Hegel, apoi la Academia de Arte Frumoase din București unde l-a avut profesor pe maestrul Paciurea. În 1934 a obținut bursa Paciurea, iar între 1937 – 1938 bursa Școlii Române de la Roma. A avut expoziții personale la București în 1936 și 1938 și participări la expoziții colective în țară și la bienala de la Veneția în 1942. A fost distins cu Premiul Ministerului Cultelor și Artelor al României pentru sculptură în 1937 și 1946.

Ambientale

2 spoturi încastrate în față

Istoric/poveste

Monumentul îl reprezintă pe George Coșbuc (20 septembrie 1866, Hordou-9 mai 1918, București), poet, critic literar și traducător român.

Venit dintr-un sat din nordul Ardealului, George Coșbuc a adus în literatura română cea mai importantă contribuție transilvăneană de până la el. Născut într-o veche familie de preoți, tânărul Coșbuc s-a dovedit a fi un talent precoce, versificând cu pricepere în stil popular, încă de pe băncile școlii primare.

În buna tradiție a Școlii Ardelene, poetul îi studiază cu pasiune pe clasicii greci și latini, poezia germană, dar și poemele lui Petöfi Sandor.

După trecerea bacalaureatului la Liceul din Năsăud, în anul 1884 s-a înscris la Facultatea de Filosofie și Litere a Universității din Cluj. În anii care au urmat a colaborat la diverse publicații ardelene: „Familia”, „Foaia Interesantă”, „Tribuna”, la această din urmă publicație lucrând ca redactor, chemat fiind de directorul revistei, Ioan Slavici.

În anul 1889, George Coșbuc a fost remarcat de Titu Maiorescu și a fost chemat la București, unde și-a început colaborarea la „Convorbiri Literare” și a participat la ședințele Junimii. Aici la Junimea avea să citească pentru prima dată din Nunta Zamferei, cel mai cunoscut poem la său.

Poetul s-a adaptat cu greu la mediul bucureștean și a păstrat mereu nostalgia Hordoului natal și gândul întoarcerii în Ardeal. Primul său volum a fost Balade și Idile, tipărit în 1893, urmat de Fire de Tort în 1896, Ziarul unui pierde vară, în 1902 și Cântece de vitejie, închinat Războiului de Independență, în anul 1904.

Nu de mică importanță este munca lui Coșbuc de traducător. Stăpânirea perfectă a versificației l-a ajutat în tălmăciri magistrale ale operelor lui Vergiliu, Byron, Schiller. De la el ne-au rămas și traduceri exemplare inclusiv din limba sanscrită, cum ar fi Sakuntala, de Kālidāsa.

Poezia sa aparține patrimoniului cultural național, creația sa recomandându-l drept un autor clasic al literaturii române, un om cu un gust literar desăvârșit și un autor canonic, care nu poate lipsi din manualele școlare nici în ziua de azi. A dus, de asemenea, o prodigioasă activitate de iluminare (culturalizare) a țăranilor, fiind un precursor al mișcării poporaniste.

Tot ca traducător, a reușit să dea o versiune completă a operei lui Dante, Divina comedie. A tradus de asemenea Eneida lui Virgiliu și Odiseea lui Homer, pe care le-a adaptat sufletului și înțelegerii din mediul țăranesc. A introdus specii ale poeziei orientale, cum ar fi gazelul, în poezia română. Toate aceste calități îl recomandă pentru poziția pe care o ocupă, de autor clasic, dar mai ales simțul echilibrului și faptul că a scos în evidență partea solară, idilică a sufletului țăranului român.

Coșbuc a murit în anul 1918, sfârșiat de durerea pierderii unicului său fiu Alexandru, pierit la numai 20 de ani, într-un accident de mașină.

Liviu Rebreanu scria în ziarul „Lumina”, la câteva zile după moartea poetului: „Coșbuc e primul poet pe care-l dă Ardealul literaturii românești. Ardelean a rămas toată viața. [...] A răsărit deodată, fără să-l știe nimeni, fără să facă ucenicia cafenelelor și bisericuțelor bucureștene. Și a biruit împotriva tuturor celor scufundați în inimații și neputinți. A adus lumină, sănătate, voioșie. Scrisul lui Coșbuc trăiește și va trăi cât va trăi neamul românesc.”